

A glowing blue skull is the central focus, appearing to float in a dark, narrow hallway. The skull is surrounded by a misty, ethereal blue light that fades into the shadows of the walls and floor. The hallway has a gritty, industrial feel with concrete walls and a dark floor. The overall atmosphere is mysterious and ominous.

DE KLUWEN

paranormale thriller

Terrence Lauerhohn

INKIJKEXEMPLAAR

DE KLUWEN

paranormale thriller

Terrence Lauerhohn

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2021

Copyright © Terrence Lauerhohn

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious Studio

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93210-95-0 | NUR 330

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE KLUWEN

BEGIN

Elisabeth beseftte dat ze haar noodlot symbolisch accepteerde als ze de huurovereenkomst ondertekende. Ze tuurde over de rechterschouder van de man aan de andere kant van het bureau. Terloops registreerde ze de imposante verzameling ingelijste diploma's die het crèmekleurige behang gedeeltelijk verstopten. Voor haar betekenden ze niets. Zij deed zaken met deze makelaar omdat alleen hij haar de woning kon verhuren waar ze moest gaan wonen.

Hij legde beide exemplaren van het contract voor haar neer.

Enigszins onzeker zette zij haar zwierige handtekening onder de zijne. Ze slikte. Ondanks het kopje koffie dat zijn secretaresse haar had gebracht plakte het achterste van haar tong tegen haar kurkdroke huid. Nog slechts drie stappen van haar vreselijke toekomst verwijderd.

Ze vouwde haar kopie van het huurcontract twee keer en stopte het document in de binnenzak van haar jas. De droogte in haar mond smaakte plotsklaps zuur, cynisch zuur. Vanaf nu betaalde ze om te wonen in een huis waar ze bang van was.

De makelaar borg zijn exemplaar van de overeenkomst ijselijk snel op in een lade van zijn bureau en reikte haar zijn rechterhand. De houding van zijn lippen had hij vertimmerd, van standje serieuze zakenman naar wat een vriendelijke glimlach moest voorstellen. Vast en zeker was hij erg tevreden, nu hij eindelijk een sukkel had gevonden die geen kritische vragen stelde, de kleine letters vergat te lezen, en haar handtekening zette.

'U kunt er zo intrekken, mevrouw Demore. We verhuren de woning gemeubileerd, hoewel u hem vanzelfsprekend naar uw eigen smaak mag inrichten.' De inhalige grijns zakte van zijn mond.

Uit zijn vervolg bleek dat de ontspannen lippen niets met berouw te maken hadden: 'Behangen is ook toegestaan, zolang u maar niets verbouwt. Het is een monumentaal gebouw en we willen het te zijner tijd in zijn originele staat terugbrengen. Die bepaling staat ook in het

contract.’ De laatste zin had een sussend karakter.

De grijns verscheen weer op zijn gezicht.

Zij knikte. ‘Het aanwezige meubilair is toereikend,’ zei ze en hield haar mond over het gebrek aan ethiek van de man tegenover haar. Hij mocht zijn geweten met zijn oneerlijkheid confronteren, zijn biecht en informatie hoefde ze niet. Zij wist meer over het huis dan hij, en wat ze meer wist was juist de reden om het te huren én tegelijk naar de annulering van het zojuist getekende contract te neigen. Zij kon hem daarentegen rustig in onwetendheid houden over haar ware hoeveelheid kennis, zij deed hem daar geen kwaad mee.

‘Alstublieft,’ zei de makelaar op zijn allervriendelijkst. Hij hield een ring met enkele sleutels eraan op ooghoogte.

Elisabeth pakte ze met enigszins verkrampde vingers van hem aan. Een loslatend geluid – haar tong die ze van haar huig lostrok – ging haar gefluisterde dankwoord voor.

Wat voor gezicht zou hij trekken als ze de sleutelbos aan hem teruggaf?

De bespottelijke vraag was zo retorisch als de pest, hij onderstreepte louter dat zij onverbetelijk hardleers was. Ze dacht aan hoeveel dagen ze met onaangenaam piekeren had verspild ... wel en niet, niet en wel ... wel zeer binnenkort doodgaan en niet levend op het onvermijdelijke einde wachten, of andersom. Beseffen, ontkennen ... totdat het besef haar met aanvallen van schele hoofdpijn bewerkte omdat ze al heel lang wist dat ze met haar ontwijkende gedrag slechts een laatste kans vergooide om een catastrofe te voorkomen die ontelbare malen erger was dan alleen haar dood. Ze had altijd een intense hekel gehad aan haar aangeboren band met gene zijde, maar nu betreurde ze haar zucht naar willen weten en verklaren dieper dan die verdoemde aanleg om met overledenen contact te maken. Door dat genetisch bepaalde talent én haar ongezonde nieuwsgierige aard had zij een waarheid omtrent het huis ontdekt die geen ander mens zou kunnen of willen geloven. Daar kwam nog bij dat weinig mensen meer geschikt waren dan zij. Haar kennis en ongewenste gave belastten haar met een verantwoordelijkheid waar ze onmogelijk aan kon ontsnappen.

Haar opgedrongen loopbaan had ervoor gezorgd dat ze een pikzwart schaap in de familie was geworden, waardoor niemand van haar verwanten iets met haar te maken wilde hebben. Dus geen van hen zou haar missen. De paar trouwe vrienden die ze had zouden evenmin verdrietig zijn om haar overlijden, omdat zij, net als zijzelf, hadden ervaren dat een hiernamaals wel degelijk bestond.

Kinderen, een echtgenoot ... evenmin redenen om haar leven zo lang mogelijk te rekken. Ze had altijd naar een gezin met koters en een liefhebbende kostwinner verlangd. Die wens was ook nooit uitgekomen dankzij de geesten die haar stem gebruikten om mee te spreken. Te vaak zonder haar toestemming en zonder waarschuwing vooraf. Ze schraapte haar keel. Mensen met dezelfde begaafdheid als zij kunnen niet anders dan leven met de bittere waarheid, dat sommige overledenen zich blijven opdringen – elk tijdstip en overal mogelijk – en dat eenzaamheid om die reden een onvermijdelijk element van het mediumbestaan is voor veruit de meesten van haar lotgenoten.

‘Wilt u een glaasje water, juffrouw Demore?’

De makelaar keek haar een tikje raar aan. Bezorgd kon je het niet noemen. Zijn blik en de luide toon waarin hij de vraag had gesteld wekten de indruk dat hij haar voor de tweede keer vroeg of ze een glaasje water wilde. Ze sloeg het aanbod met een slap handgebaar af, boog met neergeslagen ogen haar hoofd, en liet de sleutels in haar tasje glijden. Tot dan toe hadden die in de palm van haar nog steeds uitgestoken hand gelegen.

De makelaar stond op en liep naar haar toe.

Zij kwam zijn beleefdheid tegemoet en lichtte haar billen een stukje van de zitting op.

Hij schoof haar stoel onder haar vandaan.

De man ging haar voor en opende de deur van zijn kantoor voordat zij een hand op de klink kon leggen.

Elisabeth bedankte hem met een knik en wenste hem een goede dag. Zo gauw zij hem voorbij was gelopen sloot hij de deur.

DEEL 1

De mens vindt zichzelf het meest terug in aarde en materie. Geest is hem vreemd: hij is bang voor spoken.

(Henry David Thoreau)

1

De ochtend na het tekenen van het huurcontract, zo tegen de middag. Elisabeth wandelde over het kronkelende grindpad naar de voordeur van haar nieuwe tijdelijke woning. De afgelopen nacht was ze zeker drie keer met een ruk rechtop in bed gaan zitten omdat een nachtmerrie haar te erg verontrustte. Telkens speelde het gebouw op het einde van het pad de hoofdrol.

Ze hield haar blik strak op haar voorlopige thuis gericht, terwijl de naweën van de nare dromen haar mening over het huis lastiger te verdragen maakte.

Het pand stond apart, met een klein landgoed eromheen. Ook al bestonden er talloze gebouwen met een stukken vriendelijkere uitstraling, niks van het uiterlijk deed vermoeden wat er aan de binnenkant van dit huis gebeurde en wat zich hier verschool. Dat schepsel veroorzaakte bij Elisabeth zwetende handpalmen en de zin om haar dapperheid te laten vervliegen als ze eraan dacht. Eraan denken deed ze veel vaker wél dan niet.

Ze stond nu pal voor het gebouw. Het was statig en toch bescheiden, met twee verdiepingen. In de tuin eromheen en in de kamers hadden nooit kinderen gespeeld. Geen gezin had het ooit bewoond, enkel vrijgezellen met duistere doelen voor ogen, en dat huiveringwekkende naamloze waar zij mee samenwoonden. De gedachte aan de komende nacht kraste pijnlijk aan haar moed, zij was hier voor een ontmoeting met hetzelfde als waarmee de eerdere bewoners vrijwillig hadden kennisgemaakt. Om andere redenen dan zij. Zij wilde het allerminst aanbidden. Zij kwam om het en zijn bovennatuurlijke dienaars uit hun occulte hol te lokken en hen tegen te houden, voordat het daar te laat voor was.

Elisabeth keek omhoog, naar de bovenkant van de voorgevel. Deze was opgesmukt met de lijsten en krullen die in de tijd van de bouw in de mode waren, toen vaklui spotgoedkoop werkten en een esthetische

versiering van gebouwen en gebruiksvoorwerpen nog tot de normaalste zaken van de wereld hoorde.

Ze opende de voordeur. Kreunende scharnieren en verstorven lucht verraadden dat ze een allesbehalve moderne inrichting mocht verwachten.

Met alle aandacht voor het schreeuwerige zeventiger jaren hippie-behang dat tegen de gangmuren plakte, zette ze haar koffer over de drempel. Een van de aanwezige residuen die het kwaad dienden, verwelkomde haar direct met een nauwelijks hoorbare treurige zucht.

*

Haar ogen waren roodomrand met donkere wallen eronder. Ze droeg al drie dagen dezelfde slip en ze stonk naar transpiratie. Plukken haar hingen in kleverige strengen voor haar ogen. De strengen waren aan de punten bruin verkleurd, de tint van het opgedroogde bloed dat van haar voorhoofd had gesijpeld.

Elisabeth had geen greintje belangstelling voor haar uiterlijk of haar hygiëne. Ze sloeg haar gebalde vuisten tegen elkaar. Haar knokkels voelden beurs en zagen blauw. Ze knarste met haar gebroken tanden en prijsde zichzelf fortuinlijk. Op dit moment was haar gebit namelijk het enige lichamelijke wat in haar gebroken was.

Haar verstandelijke vermogens ondergingen de verloedering op een even vernietigende manier. Wat ze uitermate bewust ervoer, ook al raasde er waanzin aan de binnenkant van haar schedel.

Dit was het begin van haar zevende nacht in dit huis, en het was haar laatste, besefte ze tijdens een van de korte heldere momenten die in haar verstand opbloeden. Datgene wat haar en de hele mensheid bedreigde, sloop al dagen rond in haar hoofd, zaaide de krankzinnigheid en voedde haar geest met een onverklaarbare moordlust. Het kwaad verkilde haar botten met het gezelschap van zijn wreedste dode slippendrager. De boze was razend op haar, omdat ze erin was geslaagd hem te bedriegen.

Elisabeth gilde, ze kroop op handen en bloedende, blote knieën rond. Ze vluchtte zinloos van vertrek naar vertrek en vond slechts een magere troost in de wetenschap dat zij in haar opzet was geslaagd: de laatste noodkreet om de kwade de definitieve doodssteek toe te kunnen brengen was verstuurd. Het zaad dat tot zijn vernietiging zou

uitgroeien lag op zijn plek. Zij moest nu alleen nog haar toekomstige lot accepteren.

Ze had niks anders verwacht dan in dit huis dood te gaan. Ze vocht slechts tegen de eis van de boze entiteit in haar. Die wilde dat zij zijn verlangen naar alomvattende macht stilde. Met het dode vlees en geronnen bloed van willekeurige voorbijgangers. Hij hongerde naar hun zielen, tot hij niet meer hoefde te groeien om zijn doel te bereiken. Het wilde haar onschuld kapotmaken, haar zelfopoffering tenietdoen en van haar een moordenaars maken. Als voorafje van de straf voor haar bedrog.

Ze probeerde rechtop te gaan staan.

Hij liet meteen merken dat hij er nog was, haar ledematen leken in brand te staan, haar geest verhitte en gloeide door de verleidingen van bloedvergieten en martelen.

Ze zette de resten van haar tanden in het vlees van haar polsen en probeerde de aders daar open te rijten.

Het kwaad misgunde haar helaas de dood die ze zelf koos en verlamde haar kaken.

Het lachte haar vervolgens uit, van binnenin haarzelf en met haar mond en lippen.

Ze viel op een zij. De huid bij haar schoudergewrichten scheurde. 'Sterf, kreng,' fluisterde ze zichzelf gedwongen toe. De pijn golfde allesverlammend door haar lijf. Dat deelde zich in vrijwel identieke helften waaruit een emmervol bloed gutste.

Een tel voordat haar schedel in tweeën spleet loste haar bewustzijn op.

Niet voorgoed, besepte ze, de laatste gedachte in haar leven.

**

2

De doden spraken tot hem, ook vaak wanneer hij doof wilde zijn voor hun ijzige stemmen. Karl zuchtte onhoorbaar voor zijn vrienden. In het pand waar hij en zij voor stonden spraken de doden veelvuldig en luid. Zijn verkrampte maag vertelde hem dat hun spraak en de inhoud van hun boodschappen aan de levenden bovendien van huiveringwekkende aard waren. De peristaltische bewegingen die zijn darmen maakten waarschuwden hem ernstig dat hij hier zelfs gruwelijkere en tastbaardere activiteiten kon verwachten dan slechts stemmen of vage lichtvlekken en schimmen.

Zijn partners in de opsporing van overleden entiteiten die hun heengaan belabberd matig accepteerden, keken elkaar en hem aan.

Tijdens dit avontuur bediende Marten als enige een camera. Hij nam wat afstand van de bakstenen waaruit de gedeeltelijk gerestaureerde voorgevel van het Victoriaanse pand bestond. Het was gebouwd voor een welgestelde vrijgezel, zijn huishoudster, en een kok of kokkin. Anders dan bij veruit de meeste herenhuizen bevond de ingang van deze luxewoning zich niet in het midden van het gebouw. De voordeur zat aan de linkerkant. Een veeleisend kinderloos echtpaar van stand met drie personeelsleden zouden hun rekeningen niet in een huis als dit willen keren. Laat staan dat er plek genoeg was voor drie spokenjagers en een volledige cameraploeg. Maar als iemand de zware taak van het filmen op zijn schouders kon nemen, dan was het Marten.

Langzaam filmde hij de slanke pui, van de enkele schoorsteen – eveneens een verschil met conventionele herenhuizen – en schilddak tot aan het pad waarop ze stonden. Na zijn beeldpresentatie gaf hij Rick een teken.

Die ging pontificaal voor de voordeur staan en nam zijn televisiegezicht aan.

Marten richtte de camera op hem.

‘In dit huis wonen al sinds jaar en dag geen mensen meer,’ sprak

Rick tot de lens. 'Geen enkele bewoner kan ons vertellen welke ont-hutsende gebeurtenissen hier hebben plaatsgevonden, niemand van hen is nog in leven.'

Hij stak een wijsvinger omhoog en laste een dramatische pauze in. 'Zelfs de bouwvakkers die hier aan het werk waren zijn hem gesmeerd,' vervolgde hij met een stem waarmee hij geheimzinnig-hed wilde uitdrukken. 'Na een angstaanjagend voorval dat een van hen bijna het leven kostte.' Hij liet zijn vinger zakken. 'Nu dient dit pand als nest voor onnatuurlijke wezens.'

'Wij gaan ze een lesje leren,' zei Ton lacherig achter Marten.

Rick verruilde zijn blik voor hem. 'Ton zegt het, beste kijkers.' Zijn gezicht bleef serieus geplooid. 'Hij heeft gelijk.'

Hij stak zijn rechterhand uit, palm naar boven.

Met een nerveus lachje gaf de conciërge van dit pretentioze herenhuis hem de sleutel van de voordeur. De man verklaarde hen fluisterend voor gek.

'Wij zijn graag gek, beste kerel,' antwoordde Rick. 'Geen zorgen. Deze geesten zijn niet erger dan degene die we in eerdere afleveringen hebben uitgedaagd.'

Karl hield zijn vermoeden over de macht van de entiteiten die achter de voordeur rondspookten en zijn opmerking dat ze beter met ontzag en voorzichtigheid benaderd konden worden, voor zichzelf. Wel met moeite en vooral omdat hij zijn makkers niet wilde laten merken dat hij het liefst vertrok. Ze lachten elkaar vaak uit om elkaars schrikreacties en weigeringen om bepaalde bezeten vertrekken binnen te gaan. Hij had deze keer geen zin het eerste slachtoffer van spot te zijn. Hen waar-schuwen voor dat wat het huis onteerde was trouwens zinloos, daar kwamen ze juist voor.

Een hartelijk lachje weldde binnensmonds op; zijn partners én vrienden, geoefende spokenzoekers, maar jong en onbezonnen en met een vurig verlangen naar avontuur. Dat laatste droeg vooral bij aan het opdoen van hun ervaring. Voor hemzelf lag de zaak ingewikkelder. Zijn motivatie was acceptatie van waarmee het lot hem had opgezadeld, op een aanvaardbare manier.

Rick hield de sleutel bij het slot.

Marten richtte de lens van zijn camera. In het beeldscherm verscheen een close-up van het slot en de sleutel, tot de krassen in het koper van de baard en de barsten in de groene verf van de deur zichtbaar waren.

Rick opende hem met een enthousiaste zwaai. Een lok van zijn volle

dos donkerblond haar verwaaide ietwat door tocht. Hij stapte naar voren, stak zijn hoofd over de drempel.

‘Terwijl de zon achter ons wegzinkt en de nacht ons omarmt, wachten de dolende geesten achter deze deur op durfallen die het wagen hen te bezoeken. Durfallen zoals wij,’ zei hij. ‘We nemen geen zaklantaarns mee, alleen Karl neemt zijn mobiel mee naar binnen – voor noodgevallen –, en Marten is deze keer de hele filmcrew. We gebruiken alleen de lamp van zijn draagbare camera en zo ver wij weten is slechts in één kamer verlichting. We kiezen voor duisternis en een zo klein mogelijk team omdat te veel licht en levende mensen de residuen van de doden kunnen afschrikken. Wij willen niemand teleurstellen. De kijkers niet, de spoken niet, en onszelf niet.’ Hij krulde een mondhoek naar boven. ‘Wij worden in dit huis der verdoemden opgesloten, vrijwillig en tot de eerste zonnestrallen van morgen boven de horizon uitpiepen.’ Zijn andere mondhoek deed mee met het oprukken.

Ricks stoïcijnse manier van vertellen en onverschillige houding stonden in schril contrast met zijn gewoonte om de inhoud van zijn commentaar altijd flink op te kloppen. Zijn accent klonk luier dan dat van andere zuiderlingen, met een erg nasale uitspraak. Toch scheen het kijkpubliek dol te zijn op zowel zijn toelichtingen als op zijn stem, en hij had er daarom zijn handelsmerk van gemaakt. Acteren hoefde hij vrijwel niet, wat Karl wegens zijn matige talent daarvoor een welkome bijkomstigheid vond.

Rick gaf de sleutel van de voordeur met een plechtig gebaar terug aan de conciërge.

Ton en Marten volgden Rick vlot de gang in.

Karl liep behoedzaam. Wat zijn makkers niet bleken op te merken of te voelen, schuurde bij hem langs de binnenkant van zijn schedel. Het was een nare gewaarwording en werkte doorlopen tegen. De drang om helemaal te stoppen, met dit onderzoek én toekomstige onderzoeken, knaagde venijniger aan zijn wil dan tijdens zijn eerste blik op dit huis.

Binnen kringelden de geuren van tien jaar leegstand waarin niemand naar dit pand had omgekeken hem tegemoet. Hij inspecteerde de gang en het trapportaal tegenover hem. Aan de muren plakte halfvergaan behang dat niks bevatte van de Victoriaanse kwaliteit en stijl van het behang dat er hoorde te hangen. Een hoek bij het plafond was bezaaid met zwarte spikkels. Deze schimmelsoort vermengde zijn muffheid met de reuk van bejaard, vochtig hout en het donkerblauwe zeil dat op zijn laatst ergens aan het begin van de zeventiger jaren

op de vloer moest zijn neergelegd. Hetzelfde decennium als waarin de toenmalige bewoner het behang tegen de muren had geplakt. Samen met het versleten zeil schreeuwde het hartstochtelijk uit dat ze naar een storthoop wilden verhuizen. De geuren van schimmel en ouderdom waren een juiste aanwijzing dat de klus om de binnenkant van dit gebouw in zijn oude glorie te herstellen allesbehalve een eenvoudige was en zeker van meer dan alleen behangen en een nieuw tapijt afhing.

Ontruimd was het huis al wel grotendeels, wat echo's veroorzaakte, en een naargeestige verlaten sfeer.

Achter hen verdween geleidelijk het laatste daglicht.

'Tot morgen, zeven uur. Bij het kraaien van de haan,' zei hun tijdelijke cipier benepen vanachter de gesloten voordeur.

'Vergeet ons alsjeblieft niet,' zei Rick met een humoristische ondertoon.

Het enige licht dat overbleef was dat van de cameralamp, de muren en vloeren die Marten filmde waren de enige verlichte plekken.

Om vandalen te weren had men houten schotten voor de ramen van het huis geplaatst, wat goed van pas kwam. In het gezelschap van duisternis dwong afzondering de menselijke geest sneller de juiste richting op, naar ontvankelijkheid voor het ongeloofwaardige.

Het geluid van een draaiende sleutel klonk.

Rick richtte zich tot de camera. 'Opgesloten. In een huis waar spoken de dienst uitmaken.'

Hij keek overdreven achterdochtig om zich heen. 'Het is berucht, en levensgevaarlijk. Hier zijn mensen gestorven.'

Hij tuurde weer in de lens, zijn blik strakker. 'Vijf bewoners om precies te zijn. Ze vielen ten prooi aan wat hier rondwaart. En wij gaan het uitdagen. Wens ons heel veel geluk.'

Hij gebaarde Marten met een handstreek langs zijn keel dat hij zijn commentaar had beëindigd en vroeg hem de lamp aan te laten en de infraroodfunctie van de camera voorlopig nog niet te gebruiken. Intussen legde hij zijn rechterhand op een deurklink.

Meteen haalde hij hem weer weg. 'Hoorden jullie dat?'

Ton keek vragend, Marten filmde en schudde zijn hoofd.

'Iets gromde naar me, jongens.' Rick tuurde langs de lens. 'Het klonk als hoi.'

Karl vocht nog hardnekkiger tegen de dreiging die zijn voorgevoel kietelde zonder zich bekend te maken. Niks goeds wachtte hen op in de vertrekken van dit huis, en niemand anders in de groep dan hij

mocht dat weten, beseftte hij. Sterker, hij móest het weten. Het slechte drong hem die angstaanjagende emotie op. Het was een afweermiddel dat diende om hem van deze plek te verdrijven, terwijl zijn makkers in een val hoorden te trappen. Zij waren welkom.

De gedachten waren amper uit zijn geest weggeëbd of hij ving een goed gearticuleerde boodschap op: 'Het komt.' De nadruk lag zwaar op het woord het. Zijn vrienden reageerden niet, dus moest het aan zijn gave te danken zijn dat hij de stem hoorde. Het was een vrouwenstem, gefluisterd.

Er wreef iets tegen hem aan, tastbaarder dan een natuurlijke werveling in de lucht, maar zonder massa. Het tintelde, voelde tegelijkertijd goedmoedig als onrustbarend aan. Karl hield zijn mond erover.

Aan de reacties van zijn vrienden zag hij dat zij eveneens werden "aangeraakt". Enkele licht onthutste opmerkingen over de sensatie volgden, waarna zij hun blikken opnieuw naar de zwartste plekjes in de pikdonkere gang lieten gaan.

Karl huiverde, weer schurkte een entiteit tegen hem aan.

'Gevaar. Ton,' zei het vrouwelijke spook, hardop. Ze klonk helder, accentloos, en behoorlijk laag voor een vrouw, waardoor ze ook zonder een ernstige boodschap erg serieus overkwam.

Ton wandelde twee meter verderop, een meter of anderhalf achter Marten en Rick aan.

Karl holde op de verduisterde schaduw af die hij in het halfdonker was.

'Ton!'

Zijn vriend tuurde zijn richting op, zichtbaar met zijn ogen naar zijn gedaante zoekend.

De lichtbundel uit de camera zwenkte een tel later hun kant op.

'Gevaar, zei een van de geesten hier zojuist tegen me,' meldde Karl. 'Zij noemde jouw naam erachteraan, Ton.'

'Zij? Was het een zij?' vroeg Rick haastig.

'Waarom ik?' vroeg Ton.

Karl haalde zijn schouders op. 'Wees op je hoede.'

Ton knikte.

Rick vroeg niet verder.

Ze zetten hun zoektocht voort.

*

Voordat ze vluchtten hadden werklieden de open haard vakkundig gestript van de mantel en vuurplaat en de onderdelen uit het huis verwijderd. Een bakstenen verhoging hadden ze ook nog afgebroken, zodat de kale planken van de vloer zichtbaar waren. Recht onder de haard was een vierkant gat van zo'n zeventig centimeter breed zichtbaar, waar de werklieden de aspot en versleten planken hadden weggehaald. Het was een smalle doorgang naar de kelder.

Marten legde zijn welgevulde cameratas bij een muur neer.

Rick schakelde het radiogedeelte van zijn "spokendoos" aan. Het irritante krassen van honderden frequenties die elkaar in een razend-snel tempo opvolgden, weerklonk uit de vuistgrote, ronde speaker die eraan vastzat. Een volle zin, één woord zelfs, was te lang om in een van de frequenties te passen. Als iemand sprak bevond de spreker zich dus op een plek in de ether van waaruit hij voor levenden normaliter niet waarneembaar was.

Na zo'n dertig seconden zonder resultaat zette Rick de spokendoos uit.

'We proberen het later wel serieuzer en langer,' zei hij. 'Misschien dat Paul meer opvangt dan wij kunnen horen.'

'Hij zit daar weer goed,' zei Karl. Nooit eerder was hij lichtelijk jaloers geweest op degene die alle geluiden en beelden in de onderzochte panden als eerste onderzocht en analyseerde ... vanaf een veilige afstand.

Heel soms ontdekte Paul veelbelovende manifestaties in het audio- en filmmateriaal, maar tot nu toe mankeerden onweerlegbare bewijzen dat geesten of een hiernamaals bestonden. Het gebrek daaraan maakte weinig uit voor de immense populariteit van hun programma.

'Godver, gast!' Rick sprong opzij. Hij betastte zijn nek. 'Fuck!' Hij veegde iets onzichtbaars weg en herhaalde het vierletterwoord drie keer.

Ton lag in een deuk.

Karl vroeg wat er gebeurde.

'Kerel, je vloekt als een zeemanshoer die niet betaald krijgt,' zei Ton.

'We blieden mijn vloeken wel weg. Gast, ik werd geknepen!'

'Hard of zacht?' vroeg Marten. Hij richtte de cameralens.

'Hier.' Rick wees, de lens volgde.

'Kut!' Ton zakte op zijn knieën. 'Het zat even in me.' Hij kreunde.

'In gevaar. Ton, Marten,' fluisterde de vrouwenstem uit het geestenrijk.

Karl tuurde naar zijn maten. 'Hebben jullie dat gehoord?'

Ze antwoordden stuk voor stuk ontkennend en redelijk aangedaan. 'Ik hoorde gevaar, Ton, en nu ook Marten,' zei Karl. 'Voel jij niks vreemds, Marten?'

Bij Marten in de buurt gebeurde niets. Hij zei dat hij niks merkte.

Karl wees naar de spokendoos. 'Zet aan.'

Rick ging op zijn verzoek in.

Ze stonden in een kring, luisterden. Het ding veroorzaakte het enige geluid.

Na een aantal minuten hoorden ze onsamenhangende lettergrepen door de ruis heen klinken.

Een paar tellen later sprak iemand van gene zijde voltooide woorden: '... ... drie ... Ton als eerste ... help, Karl ...' De vrouwenstem.

In een opwelling greep Karl de hand waarmee Rick de doos vasthield. Zijn vriend rukte zich los.

'Hét is hier,' schalde het apparaat zonder dat het kraakte.

Niemand bewoog.

'Hij is ... eeuwig ... Hij reikt ... naar ... Hij eet ...' zei een andere geestenstem, waarvan het timbre ongetwijfeld makkelijk in staat was om zachte watten in brandende kolen te veranderen.

Rick liet de doos uit zijn hand vallen.

Karl wilde hem oprapen. Zijn ruggengraat wilde niet buigen. Hij deed zijn best zijn rechterarm te strekken. Die bungelde hulpeloos naast zijn zij, net als de linker. De gezichten van zijn vrienden gaven weg dat zij dezelfde verlamming ervoeren.

Alleen Tons mond vertrok, voor iets wat best een angstaanjagendere uitvoering van een duivelse grijns mocht worden genoemd. Hij kneept zijn ogen zo stijf dicht dat zijn wenkbrauwen zijn wangen leken aan te raken.

Hij slikte luid, waarna hij akelig benauwd zijn keel schraapte. Over zijn tong worstelden nauwelijks verstaanbare, schorre woorden zich naar buiten: 'Deze als eerste. Voor De Kluwen.' Hij herhaalde de zinnen, sneller en sneller, tot hij geen kans meer zag om tussendoor adem te halen.

Iedereen keek verstijfd en verlamd toe hoe hij langzaam dreigde te stikken. Ton reikte uit naar hen, zijn tong opgezwollen. Hij viel voorover.

Halverwege zijn val negeerde de zwaartekracht compleet dat hij zo'n tachtig kilo woog en bleef hij in een onmogelijke hoek zweven of hangen.

Ergens in de kamer grauwde iets.

De zwaartekracht erkende het bestaan van Tons lijf weer. Hij kwakte tegen de grond, hijgde zwaar.

Karl voelde zijn verlamming verdwijnen en bukte om hem op twee benen te helpen.

Rick en Marten kregen ook de macht over hun lichamen terug.

Ton sloeg de aangeboden hulp letterlijk af en krabbelde met enige moeite overeind. De gène verdween snel van zijn gezicht, de verwildering en onbegrip in zijn ogen bleven hardnekkig plakken.

‘Pleite.’ Hij stamelde. ‘Pleite, pleite van hier.’ Zijn brombeerstem rees naar een dramatische hoogte. Hij snelde naar de deur.

Zijn linkerhand omvatte de klink. Hij schokte, maakte er een geluid bij dat op lachen leek, of op hectisch snikken. Aan zijn voorkant vielen druppels op de grond. Binnen mum van tijd vormden ze een stroom waarvan het einde met zo’n kracht op de vloer neerkwam dat de vloeistof naar alle kanten weg spetterde.

De tijd leek langzamer te gaan. Twee druppels zweefden naar Karls sneakers en kwamen erop terecht. Ze bevuilden de schoenen met rood vocht. Een zoete geur met een metalige nuance, vermengd met de stank van verteerd voedsel, verspreidde zich door de kamer.

Ton zette in slow motion het ene been kruislings achter het andere. Zijn torso draaide mee. Hij kwijlde, voornamelijk rood vocht.

Na het onbeholpen danspasje werd de reuk sterker en was de ingebeeldde tijdvertraging abrupt voorbij. Tons voorkant lag open, van zijn hals tot aan zijn onderbuik. Hij hield zijn handen in een hopeloze kom, om zijn ingewanden op te vangen. Zijn ringbaard was doorweekt met bloederig speeksel dat uit zijn opengevallen mond droop.

Hij zakte stil in elkaar.

‘Voor De Kluwen. De eerste,’ zei de eigenaar van een onwerkelijke stem hardop.

**